

12 — ZA ŠANKOM

- Evo, ovde možemo popiti još po jedno!!!
- Ok, ne urlaj, nisam gluv!
- Ko sad više, a? A?!
- Umukni i ulazi već jednom...

Vrata krčme su se treskom otvorila i unutra su nahrupila dva pripita čoveka, od kojih je jedan, krupan i proćelav, očigledno dalje dogurao u tom plemenitom stanju. Dogradili su se šanka i zverali po krčmi, što je proćelavi prekinuo drekom:

– Konobar! Šanker! Bilo ko! Dva 'ladna Merkur piva za mene i poštovanog kolegu!

Proćelavi je zastao da udahne kako bi efektnije osuo bujicu psovki i kritika na račun kuće kada ga je prekinuo smiren glas sa druge strane šanka:

- Dobro več, gospodo. Dva Merkur piva, točena ili u flaši?
- Bučna mušterija se trгла i odmerivši šankera promrmljala:

- Točena...samo brzo...
- Naravno, odmah stiže!

Šanker je laganim korakom otišao da donese naručeno, dok se proćelavi nagnuo do svog kolege i zaverenički prošaputao:

- Jesi li video, a? I posle svega...

Kolega se prenuo iz borbe sa neposlušnom paklicom cigareta.

- Šta? Posle čega? Ne kontam...

Proćelavi je zakolutao očima pokazujući time da ga nervira koleginino nerazumevanje i opet se nagnuo ka njemu i počeo da štekće sad ne tako tihim glasom.

– Ništa ti ne konraš, naravno! Zar su se i ovde dovukli?! Čak ovde, na ovom svetlosnim godinama udaljenom isprtku od planete, gde samo vrvi od rudnika i nas rudara?! Jebote, ne možeš nigde da odeš, a da ne vidiš neku od tih...

Duga zelena ruka pojavila se kao duh između njih i vešto spustila dve krige piva na šank.

- Izvolite, gospodo!

Kolega je u znak zahvalnosti klimnuo glavom dok mu je na licu poigravao nesigurni osmeh, a proćelavi je samo zgrabio kriglu i mračnim pogledom ispratio šankera koji se već udaljavao ka drugom kraju šanka. Kolega je pažljivo uzeo svoje pivo i polako otpio.

– Šta ti je, imaju ljudi pravo da....

– Ljudi! O tome ti pričam! I to posle svega šta su ljudi...šta smo mi...!

Kolega se uzvrpoljio i još jednom se osmehnuo šankeru iako ovaj u tom trenutku nije gledao ka njima.

– Tiše! Hoćeš da kažeš da oni nisu...

Sada je proćelavi polako otpio i značajno spustio skoro praznu kriglu na šank.

– Pazi, nisam baš to rekao. Mislio sam, posle svega što je čovečanstvo uradilo, sve dugotrajne muke koje je prošlo da bi se te razlike izbrisale, da posle toliko milenijuma svi napokon odahnemo jer je taj problem rešen...a onda se iz ničega pojavljuju oni!

– Čekaj, ne razumem...kakav problem?

Proćelavi je razvukao svoje lice u kez, koji je uz njegove pijano-sjajne oči delovao sablasno.

– Problem razlika. Onih razlika koje se vide na prvi pogled, kapi-raš? Kao što znaš, već nekoliko vekova nema više belih, crnih i žutih, nema više tenzija ko je ko, ko je šta, svi smo se toliko izmešali da smo maltene isti, zar ne? Pa pogledaj nas!

Kolega je preneraženo posmatrao kako proćelavi zavrće rukav košulje i svoju ruku stavlja pored njegove...video je ono što je znao i sam; koža im je obojici bila boje bele kafe. Kada je podigao pogled dočekale su ga kose oči proćelavog, kose kao i njegove. Besno je spustio praznu kriglu na šank.

– Kakve sad to veze ima?! Nikad nisam...uostalom, nisu oni krivi što...

Proćelavi se preglasno nasmejao i pokazao šankeru dva prsta – univerzalni znak da je potrebno da se obnove krigle.

– Uvek to – nisu oni krivi! Da, Zemljani su uvek krivi za sve! Mi smo krivi što smo pre više hiljada godina njihove pretke poslali tim brodovima da ispitaju tamo neke galaksije! Mi smo krivi što su oni

izgubili svaki kontakt sa Zemljom i što se posle nekoliko stotina godina smatralo da je ta misija propala i da su nestali zauvek! I onda....

Šanker je spustio nove krigle malo žustrije i sa manje elegancije nego prvi put. Proćelavi se nasmeja izazivački.

– Hvala, Zelenko! Hej, ne gledaj me tako mrko k'o da si mi...znaš nastavak? Ha-ha-ha!

Dograbio je kriglu i ispio poveći gutljaj posmatrajući šankera koji se brzo odmakao od njih.

– Gle, tamo je još jedan zelembać... – počeo je, ali mu je, osmotrivši oči drugog „zelembaća“ i mišićavost njegovih dugih ruku prekrštenih preko snažnih grudi, instinkt šapnuo da je bolje da se drži dalje od te mete. Ponovo je snizio glas i primakao se kolegi koji se vratio blagodetima pivskog hedonizma.

– Dakle, posle toliko vremena pojavljuju se oni...BUM! Svi su i zaboravili na te istraživačke misije kad eto njih – mnogobrojni, zeleni, ruke duže nego kod majmuna, i kažu – jebi ga, morali smo da se spustimo na tu planetu, a tamo atmosfera ovakva, voda onakva, hrana ovakva, priroda nikakva, i eto, ispadosmo ovakvi kakvi jesmo

i nismo mogli nikako da vam se javimo sve ovo vreme, ali, šta ćeš, ima nas već pun kufer, zašto ne biste vi nas pustili da se razmilimo svuda? Ipak smo mi vi, a vi ste mi i tako to? Kontaš?

Kolega je nabrao čelo.

– Zar to nije tačno? Zar oni i nisu mi?

Proćelavi je jednim trzajem sasuo u sebe više od pola krige, obisao usta rukavom i ponovo pokušao da svom glasu da prizvuk konspiracije i sveznalaštva.

– Pa, u neku ruku jesu, ali opet...ti znaš koliko je u prošlosti bilo muke sa tim međurasnim tenzijama, tek smo se toga rešili, a sada se pojavljuju ovi zelembaći i štrče...previše štrče! Svuda ih ima, sve poslove rade...

Kolega se pobednosno nasmejavao i dobro potegao iz krige.

– Znači, to te u stvari kopka? Plašiš se da će neko od zelenih da zasedne na tvoje prestižno mesto u najgorem rudniku u univerzumu?!

Proćelavi je ispio pivo i skočio na noge.

– NE! Ne radi se o tome! Niko ne može da radi posao dobro kao ja! Samo mnogo štrče! ŠTRČE!

Kolega je brzo završio sa pivom i potapšao po ramenu proćelavog koji je posle vike samo tupo gledao u pod.

– Dobro...kasno je, mogli smo polako krenuti...’ajde ti, ja ću ovo regulisati!

Proćelavi je poslušno izašao napolje, vukući noge kao hipnotisan. Kolega je užurbano platio šaljući ponizne osmehe pune izvinjenja šankeru i drugom zelenom čoveku koji je bio naslonjen na zid krčme. Kada je izašao, snažni čovek se odlepio od zida i prišao šankeru.

– Jes’ dobio bakšiš od ovih pijanih rudara?

Šanker prezrivo ispljunu ljubičastu sluz u korpu za otpatke.

– Ne...jebeni Zemljani!